

hovedet kan komme frem, da man ikke forlanger en eneste Øre fra Kjøbenhavn eller Byerne som saadanne; det er ganske ligegyldigt, hvor den Mand bor, som er skattepligtig til Staten; man forlanger ikke, at den ene eller den anden Kommune skal miste en Øre, hvad enten den paagældende bor i Kjøbenhavn eller i Helsingør eller hvor som helst. Men nu kommer det frem og gentages atter og atter, og nu tror man, at der gøres Kjøbenhavn og Købstæderne blodig Uret. Det kunde man have undgaaet, hvis man havde indskrænket sig til at fremme de to Formaal, man vil fremme, ad den Vej, jeg har paapeget. Naar der paalignes mig, der ikke tidligere har bidraget noget til Staten en Skat til Staten, forstaar jeg ikke, hvad Gentofte og Ordrup Kommuner have med den Sag at gøre. Jeg bor lige paa Grænsen mellem Gentofte-Ordrup og Kjøbenhavn, jeg deler min Jord imellem dem. Hvis jeg nu flytter til Kjøbenhavn, er det den ligegyldigste Sag af Verden for de to Kommuner, hvad jeg betaler til Staten, thi jeg betaler dog lige godt til Kommunerne hver eneste Øre, jeg skal betale. Denne Tale om, at der ved Overførelsesloven gøres Kjøbenhavn og Købstæderne Uret, er mig aldeles uforstaaelig, og jeg beklager, at den er kommen frem. Desuden er jeg en saa bestemt Modstander, som det paa nogen Maade er muligt, af den Metode, man vil anvende. Man siger, at man vil lette Hartkornets Byrder. Ja vel, men saa begynder man med at paaligne ogsaa Hartkornsejerne to ny Skatter; det vide de med Sikkerhed, at dem skulle de svare. Man vil lette Hartkornets Byrder, men hvor længe denne Lettelse vil vare, naar Kommuneskatterne vokse op, det er et andet Spørgsmaal. Det tager man intet Præservativ imod. Det kan være vanskeligt, men man har ikke forsøgt at gøre det. Man siger, at det og det Beløb skal fremtidig lægges over paa Kommunekasserne. Ja, det er rigtigt, men naar dette Beløb er absorberet af den stadige Tilvækst af de kommunale Udgifter, staa vi ved det samme Resultat. Man gør tillige den Uret at kræve et ganske overordentlig stort og i mange Henseender uoverkommeligt Arbejde af en stor Del af Befolkningen, selvfølgelig mest af Medlemmerne af de kommunale Raad, som skulle udføre den store Gerning at paaligne de ny Skatter; men derpaa skal jeg ikke nu komme nærmere ind. Man har fra enkelte Sider ment, at min Skildring af det Arbejde, der paalægges Sogneraadets Medlemmer, er overdreven.

Jeg vil sige til de Herrer, at det er grumme let sagt, at jeg overdriver, men de glemme at sige, hvori Overdrivelsen ligger. Den eneste, der har gjort et Forsøg derpaa, er den ærede Ordfører. Han sagde blandt andet, at Overdrivelsen laa deri, at jeg ogsaa havde omtalt det Arbejde, Skattekommissionen faar at gøre. Jeg gad vide, hvorledes det skulde kunne kaldes Overdrivelse. Det er dog vel ogsaa danske Statsborgere, som skulle uføre denne efter mine Begreber højst ubehagelige og overmaade trættende Gerning at være Medlem af disse Skattekommissioner, en Gerning, som nok vil blive af en saadan Beskaffenhed — det skulle de Herrer faa at se —, at man vil ønske sig godt og vel borte derfra. Det er altid i og for sig en ubehagelig Bestilling at skulle sætte sine Medborgere i Skat, men den bliver dobbelt ubehagelig for disse Skattekommissioner, idet de, naar denne Indretning institueres, paa Forhaand kunne være sikre paa ikke blot at have Skatteyderne imod sig, men i de allerfleste Tilfælde ogsaa at have Ligningsmyndighederne, Sogneraadene, imod sig, fordi de to Institutioner paa Forhaand ere stillede i Modsætningsforhold til hinanden.

Dette Arbejde, dette meget betydelige og i mange Punkter — det gentager jeg — for de større Kommuners Vedkommende uoverkommelige Arbejde, som man vil lægge paa de kommunale Raad, bliver derhos i meget væsentlig Grad forøget ved den urimelige Bestemmelse, man har sat ind, om tvungen Selvangivelse, ikke alene med Hensyn til Indtægten, men ogsaa med Hensyn til Formuen. Det vil bebyrde de kommunale Raad i en ganske utaalelig Grad, at der er paalagt Skatteyderne den Pligt at gøre Selvangivelse ikke alene for Indtægten, men ogsaa for Formuen, fordi det er klart, at naar man har en Selvangivelse med Navns Underskrift liggende foran sig, er man nødt til at tage Hensyn til denne Selvangivelse, selv om den er nok saa gal; man er nødt til at lade foretage Undersøgelser for at komme til Klarhed over, om og i hvilken Grad Selvangivelsen er urigtig. Og det kunne vi være sikre paa: der er næppe nogen, som har Kendskab til kommunale Forhold, navnlig paa Landet, som er i Tvivl om, at det er ganske umuligt i en nogenlunde overskuelig Fremtid, at faa Landbefolkningen opdraget til at gøre en korrekt Selvangivelse, naar de skulle angive ikke alene deres Indtægt, men ogsaa deres Formue. Ikke fordi de have Lyst til at bedrage, men fordi